

(ve de la pàgina 4)

La Carmela li passa un got de vodka, ella fa una glopada i segueix interpel·lant-los. Tu, Miró, amant del rock'n'roll, vas ser el primer a dir si clarament, comptant que el Picasso també en seria un seguidor actiu, citant el darrer llibre llegit en els seus discursos. Danny, posa una rumba tristonja, sispli.

Ara ha arribat el teu torn! Soutine, fins i tot abans de la teva incorporació, ho sabia tot sobre la relació ardent entre tu i la teva moto. Vaig veure't guanyar el respecte dels més grans del grup en optar per respondre amb claredat a les

meves impertinents preguntes.

Recordeu quan el Tàpies va

endur-se el Tàpies de la Generalitat mentre feia una crítica mordaç de la guerra civil

i del destí dels republicans a l'exili? Sempre parlant del mateix!

I pel Miró? La festa només té un paper concret: la vergonya perpètua. Ell sempre li agrada recordar els artistes que van prendre una posició pública en contra de Franco, fins a fer-se pesat

amb el tema.

I la Kahlo? Sempre amb les meves reserves, fins ara ha estat la modesta del grup. Però us dic que avui no callaré. Ni mai diu en Soutine en veu baixa. Però ella ho ha escoltat i el mira intensament. Avui en dia, no hi ha més grups que plantin cara com nosaltres, com una denúncia contra l'estat del món i del capital. Mai hi haurà una residència? Mirem cap a un altre costat!

Confús, el Soutine, veient-la remenar i ballar suaument com una pensionista arrambada a un home s'adreça a tothom. Mesurem el vertigen que representa, malgrat la seva lògica implacable, autodissoldre el GOMES...?

CONTINUARÀ?